

عنوان مقاله:

ویژگی های عرفان در شعر امام خمینی (ره)

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های اعتقادی کلامی، دوره 12، شماره 3 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

اقدس جهانگیری - دانشگاه آزاد اسلامی اهواز

علی اکبر افراسیاب پور - دانشگاه تربیت دبیر شهید رجایی

مریم بختیار - دانشگاه آزاد اسلامی، اهواز

خلاصه مقاله:

هدف از انجام پژوهش حاضر، بررسی مبانی عرفان و وجه تمایز آن در شعر امام خمینی (ره) بوده است. این تحقیق با استفاده از روش کتابخانه ای با رویکرد توصیفی - تحلیلی انجام شده است. عرفان از نظر امام خمینی ابزاری برای رسیدن به مقصود اصلی، یعنی خشنودی خداوند و سعادت بشر است. از نظر امام، موضوع علمی از قبیل عرفان که ذات حق تعالی است، جزئی است نه کلی؛ یعنی علمی از قبیل عرفان که از موضوعات جزئی و شخصی بحث می کنند، نمی توانند مسائل را در صورت های منطقی قضایای حقیقی طرح ریزی کنند. موضوع علم عرفان، کلی است و در نتیجه از نوع قضایای حقیقی است، گویانکه طبیعت واجب الوجود در خارج از اذهان کلی، منحصر به فرد، یکتا و بی همتاست. مبادی علم عرفان که با آن ارتباط حق به خلق و ارتباط خلق به حق، با یکی از دو صورت یافتن کمال و عرفان ابرار روشن می شود، عبارت است از امهات و اصول حقایقی که لازمه وجود حق تعالی هستند و اسماء ذات نامیده می شوند. تفاوت منشا و آیشخور بنیادین عرفان امام خمینی تا حدودی متفاوت از آیشخور صوفیان متقدم به ویژه تصوف ایرانی مکتب خراسان است. اهتمام امام به رعایت موازین شرع و مبادی قرآنی، پررنگ ترین بخش حیات اخلاقی عرفانی ایشان را تشکیل می دهد. او با تصوف منفی و مروج ترهب و انزواطلبی مخالف بود.

کلمات کلیدی:

اشعار امام خمینی، عرفان نظری، عرفان عملی، عرفان تعقل گرا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1880757>

